

„DİN-DEVLET AYIRIMI“ SAFSATASI...

Müslümanlar gafil avlanarak Avrupa'nın ilerleme sebebinin, dinin devletten ayrılması olduğuna inandırıldılar. Aslında İslam dini ile Avrupalı'ların dini olan hıristiyanlığı aynı kabul ederek bu hükmü vermek bir insafsızlıktır. Çünkü tahrif edilmiş hıristiyanlıkta sevk ve idarenin nasıl olacağı, insanların birbiriyle ve devletle muamelelerinin nasıl tanzim edileceği mevcut değildir.

Hıristiyanlık, Roma İmparatorluğu'nun bulunduğu zaman gelmiştir.

Bu imparatorluk, hıristiyanlığı sadece siyasî emellerle ve şartlı kabul etti. Onu insanlar arasında yaymaya çalıştı. Roma İmparatorluğu'nun -bugünkü beşerî kanunların kaynağı da olan- kendisine has bir hukuk sistemi vardı. Dolayısıyla hıristiyanlıktan dünyevî meseleler bakımından istifade etmedi. Zaten tahrif edilen hıristiyanlık, daha önce de beyan ettiğimiz gibi, dünya hayatını tanzim eden hükümlerden çok uzaktır. Nihayet, kilise adamları halkın üzerindeki nüfuzlarını istismar ettiler. Heva ve heveslerine uydular. Şahsî çıkarlarının peşinden koşular...

Yaptıklarını dinin hükümleri imiş gibi gösterdiler. Ta ki, din adıyla insanlara hâkim olabilsinler ve kolaylıkla siyasî rakiplerine galip gelebilsinler!..

Fakat durum tam aksine neticelendi. Yani politikacılar, hıristiyan din adamlarına galip geldiler. Dini ve din adamlarını yönetimden uzaklaştırdılar.

Aslında hıristiyan din adamları ile politikacılar arasındaki rekabet din için olmayıp sadece iktidar ve koltuk içindi. Binaenaleyh, Avrupa'daki din adamları ile idareciler arasındaki savaş sanıldığı gibi din ile devlet arasında veya din ile teknik arasında meydana gelen bir çatışma değildi. Bilakis din adına deccallık eden kilise adamları ile millet adına deccallık eden politikacıların heva ve heveslerinin çatışması idi. Bu çatışma, dini devletten ayırma neticesiyle sona erdi.

Bundan iki önemli sonuç doğdu:

1- Kilise adamlarının bütün dünyevî mevki ve makamlarından uzaklaştırılmaları. Kilise adamları dini tatbik etmek için maddeten kuvvetli olmaları gerektiğine ve otoriteli olmalarına inanıyorlardı.

2- İnanç özgürlüğünü ilan etmeleri. Kilise din adamları daha önce bütün insanları belirli inançta olmaya zorluyorlardı. İktidardan uzaklaştırılınca bütün insanlar inançlarında serbest bırakıldı.

Bu iki neticenin ortaya çıkışı, dini devletten ayırmayı ifade etmemelidir. Çünkü devletin, dinî esaslar üzerine kurulması, mutlaka yönetimin din adamlarının elinde bulunmasını ve insanların belirli bir inanca zorlanmasını gerektirmez. İslam dini bunun en güzel misalidir!

İslam, müslüman devletinin İslam dini esasları üzerine kurulmasını emreder. Yönetimin ve bütün kanunların İslam dininden alınmasını farz kılar. Bununla beraber, İslam âlimlerine ve İslam fukahasına herhangi bir ayrıcalık tanımaz. Onların mutlaka idareci olmalarını emretmez!

Diğer taraftan, İslam dini inanç özgürlüğünü korur. Kişinin belirli bir inancı kabul etmeye zorlanmasını yasaklar. Allah Teala bir ayet-i celile’de şöyle buyuruyor: „**Dinde zorlama yoktur!**“ (Bakara, 256)

İSLAM ÜLKELERİ AVRUPA İLE KIYASLANAMAZ!

Şayet Avrupa’da durum bu ise, İslam ülkelerini onlara benzeterek „Din ayrı, devlet ayrı olmalıdır!“ iddiasında bulunmak tamamen yersiz ve yanlıştır. Çünkü İslam dini hıristiyanlık gibi sadece vicdanî bazı düzenlemelerden bahsetmiyor, bilakis hayatın bütün şubelerini tanzim ediyor, büyük-küçük hal çaresi getirmediği hiç bir mesele bırakmıyor.

İslam Şeriatı, 13 kûsür asır İslam ülkelerinde tatbik edildi ve bu memleketleri zilletten kurtarıp izzet ve şerefe kavuşturdu. Müslümanları dünyanın önderleri ve kumandanları yaptı.

Şu halde İslam dinini devletten ayırmaya çalışmanın hiçbir gerekçesi yoktur. Sadece milleti dinden uzaklaştırıp kâfirlere köle etmek ve İslam memleketlerini emperyalistlerin istismarlarına ve sömürmelerine tahsis etmektir.

İslam dininin devletten ayrılması nasıl düşünülebilir?.. Halbuki İslam dinine göre devlet, dinin bir parçasıdır. İslam nizamını tatbik etmek ibadettir. Onu, bırakıp beşerî kanunlara başvurmak ilhaddır, küfürdür!

Hıristiyanlık devletten uzaklaştırılırken varlığından hiçbir şey kaybetmemiştir. Çünkü daha önce de belirttiğimiz gibi, tahrif edilmiş hıristiyanlık dünya hayatına dair hemen hemen hiçbir hükmü ihtiva etmemektedir. Buna mukabil İslam dinini devletten ayırmakla din balta-lanmış, yerine İslam’la taban tabana zıt olan beşerî kanunlar getirilmiştir. Binaenaleyh, müslüman ülkeleri Avrupa’ya kıyaslanarak dinin devletten ayrılmasına çalışılması ahmaklıktır, imansızlıktır, dört başı mamur olan İslam Şeriatı’na ihanettir.

„Allah’ın indirdiği ile hükmetmeyenler, işte onlar kâfirlerin ta kendileridir!“ (Maide, 44) ayet-i celile’sinin vafettiği hükmün dairesine girmektir.

Diğer yandan, Avrupa’da olduğu gibi İslam ülkelerinde iktidar için çarpışan din adamları, devlet adamları diye iki ayrı kuvvet yoktur. İslam’a göre hem dinî meseleleri hem de dünyevî işleri yürüten tek bir kuvvet vardır. İslam devleti tamamen İslamî esaslara dayandığı için din-devlet ayrımı şöyle dursun, din-devlet tamamen birbiriyle kaynaşır tek bir kuvvet haline gelir, yani hâkimiyet kayıtsız şartsız Allah’ındır!

<http://www.hilafet.org>